

MISIONSKI BIBLIJSKI REDCI

Četvrto tromjesečje 2026.

Štiva za ovo tromjesečje, namijenjena čitanju
na subotnjim bogoslužjima u mjesnim crkvama
i u malim skupinama, uzeta su iz knjige
Ellen G. White, *Djela apostolska*,
Znaci vremena, Zagreb 2011.

Nakladnik

Odjel za crkvene službe pri Hrvatskoj konferenciji
Kršćanske adventističke crkve
Prilaz Gjura Deželića 77, 10000 Zagreb

www.adventisti.hr

Urednik

Mario Šijan

Umnoženo u uredu nakladnika, 2026.
Za internu uporabu

3. listopada 2026.

Božja djeca

Ljubljeni, sada smo djeca Božja, a što ćemo biti, još se nije očitovalo.

Kristove pouke kojima je isticao krotkost, poniznost i ljubav, osobine bitne za rast u milosti i osposobljavanje za Njegovo djelo, bile su od najveće vrijednosti za Ivana. On je cijenio svaku pouku i stalno nastojao svoj život uskladiti s božanskim uzorom. Ivan je počeo nazirati Kristovu slavu — ne svjetovnu raskoš i moć kojima je bio poučen da se nada, već “slavu koju ima kao Jedinorođenac od Oca — pun milosti i istine” (Ivan 1,14).

Dubina i žar Ivanove ljubavi prema Učitelju nije bila uzrok Kristove ljubavi prema njemu, već posljedica te ljubavi. Ivan je želio biti sličan Isusu i pod preobražavajućim utjecajem Kristove ljubavi postao je krotak i ponizan. Njegovo “ja” bilo je skriveno u Isusu. Više od svih svojih drugova Ivan se pokorio sili tog čudesnog života. On kaže: “Život se očitovao, mi smo ga vidjeli.” “Svi mi primismo od njegove punine: milost za milost.” (1. Ivanova 1,2; Ivan 1,16) ...

Duboka ljubav prema Kristu navela je Ivana da uvijek želi biti u Njegovoj blizini. Spasitelj je ljubio svu Dvanaestoricu, ali Ivanov je duh bio najprimljiviji. Bio je mlađi od ostalih i s više je djetinjeg povjerenja otvorio svoje srce Isusu. Tako je Krista volio sve više pa je preko njega ljudima upućen Spasiteljev najdublji duhovni nauk.

Isus voli one koji predstavljaju Oca, a Ivan je o Očevoj ljubavi govorio kao ni jedan drugi učenik. Objavio je bližnjima ono što je osjećao u vlastitoj duši očitujući u svojem karakteru Božje osobine. Na njegovom licu vidjela se Gospodnja slava. S njega je Kristovom svjetlošću zračila ljepota svetosti koja ga je preobrazila. S obožavanjem i ljubavlju gledao je Spasitelja dok sličnost Kristu i zajednica s Njim nisu postali njegovom jedinom željom i dok mu karakter nije odražavao karakter njegovog Učitelja.

“Gledajte”, rekao je, “koliku nam je ljubav Otac iskazao, da se zovemo djeca Božja. ... Ljubljeni, sada smo djeca Božja, a što ćemo biti, još se nije očitovalo. Ali znamo: kad se to očituje, bit ćemo mu slični, jer ćemo ga vidjeti onakva kakav jest.” (1. Ivanova 3,1.2) — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 342,343)

10. listopada 2026.

Nova zapovijed

“Novu vam zapovijed dajem. Ljubite jedan drugoga; kao što sam ja ljubio vas, ljubite i vi jedan drugoga.” (Ivan 13,34)

Nakon Kristova uzašašća Ivan se pokazao kao pouzdan, ozbiljan radnik za Učitelja. S ostalim je učenicima doživio izlivanje Duha na Pedesetnicu pa je sa svježom gorljivošću i snagom nastavio govoriti narodu riječi života nastojeći da njihove misli povede k Nevidljivome. Bio je silan propovjednik, gorljiv i veoma ozbiljna nastupa. Predivnim jezikom i zvučnim glasom govorio je o Kristovim riječima i djelima tako da je utjecao na srca onih koji su ga slušali. Jednostavnost njegovih riječi, uzvišena snaga istina koje je iznosio i žar koji je obilježavao njegovo poučavanje omogućili su da bude uspješan među svim društvenim slojevima.

Apostolov život bio je u skladu s njegovim naučavanjem. Ljubav za Krista, koja je gorjela u njegovom srcu, poticala ga je da se ozbiljno, neumorno trudi za bližnje, posebno za svoju braću u kršćanskoj Crkvi.

Krist je od prvih učenika tražio da ljube jedan drugoga kao što je On njih ljubio. Tako su trebali objaviti svijetu da se u njima oblikovao Krist, nada slave. “Novu vam zapovijed dajem”, rekao je. “Ljubite jedan drugoga; kao što sam ja ljubio vas, ljubite i vi jedan drugoga.” (Ivan 13,34) Učenici nisu mogli razumjeti ove riječi u vrijeme kad su bile izgovorene, ali nakon što su bili očevici Kristova stradanja, nakon Njegova raspeća, uskrsnuća i uzašašća na Nebo i nakon što je na Pedesetnicu na njih bio izliven Sveti Duh, bolje su razumjeli Božju ljubav i narav ljubavi koju moraju imati jedan prema drugome. Tada je Ivan mogao reći svojim drugovima učenicima: “Po tomu smo spoznali ljubav što je on za nas dao svoj život. Tako i mi moramo dati svoj život za svoju braću.”

Nakon silaska Svetog Duha, kad su učenici pošli navješćivati živog Spasitelja, njihova jedina želja bila je spasenje duša. Uživali su u ugodnoj zajednici sa svetima. Bili su obzirni, brižljivi, nesebični, spremni na svaku žrtvu radi istine. — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 344,345)

17. listopada 2026.

Svjedočenje ljubavlju

“Ljubljeni, ako je Bog nas tako ljubio, i mi moramo ljubiti jedan drugoga.” (Jakov 3,17.18)

Nakon silaska Svetog Duha, kad su učenici pošli navješćivati živog Spasitelja, njihova jedina želja bila je spasenje duša. Uživali su u ugodnoj zajednici sa svetima. Bili su obzirni, brižljivi, nesebični, spremni na svaku žrtvu radi istine. U svakidašnjem druženju otkrivali su ljubav koju im je Krist zapovjedio. Nesebičnim riječima i postupcima nastojali su ovu ljubav zapaliti u srcima drugih.

Takvu su ljubav vjernici uvijek trebali gajiti. Trebali su napredovati u poslušnosti novoj zapovijedi. Bili su tako tijesno sjedinjeni s Kristom da su mogli ispuniti sve Njegove zahtjeve. Život im je trebao veličati moć Spasitelja koji ih je opravdao svojom pravednošću.

Ali postupno je došlo do promjene. Vjernici su u drugima počeli tražiti nedostatke. Baveći se pogreškama, dajući mjesta neljubaznoj kritici, izgubili su iz vida Spasitelja i Njegovu ljubav. Postali su stroži u odnosu na vanjske obrede, osjetljiviji kad se radilo o teoriji nego o praktičnoj pobožnosti. U gorljivosti da osuđuju druge, zanemarili su vlastite pogreške. Izgubili su bratsku ljubav koju im je Krist zapovjedio, i što je najžalosnije, nisu bili svjesni svoga gubitka. Nisu shvatili da iz njihovog života nestaje sreće i radosti, i da će se, budući da su iz srca isključili Božju ljubav, ubrzo naći u mraku.

Svjestan da bratska ljubav nestaje iz Crkve, Ivan je vjernicima govorio o stalnoj potrebi za ovom ljubavi. Njegova pisma Crkvi ispunjena su ovom mišlju. “Ljubljeni, ljubimo jedan drugoga, jer ljubav dolazi od Boga, i tko god ljubi, od Boga je rođen i poznaje Boga. Tko ne ljubi, nije upoznao Boga, jer je Bog ljubav. U tome nam se očitovala ljubav Božja što je Bog poslao na svijet svoga jedinorođenog Sina da živimo po njemu. U ovome se sastoji ljubav: nismo mi ljubili Boga, nego je on ljubio nas i poslao Sina svoga kao žrtvu pomirnicu za naše grijehе. Ljubljeni, ako je Bog nas tako ljubio, i mi moramo ljubiti jedan drugoga.” — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 345)

24. listopada 2026.

Spoznajmo ljubav

***“Po tomu smo spoznali ljubav što je on za nas dao svoj život. Tako i mi moramo dati svoj život za svoju braću.”
(1. Ivanova 3,16)***

O posebnom načinu na koji vjernici trebaju očitovati Božju ljubav apostol piše: “Pišem vam novu zapovijed — ta se novost obistinjuje u njemu i u vama — jer tama prolazi, a pravo svjetlo već svijetli. Tko tvrdi da je u svjetlu, a mrzi svoga brata, u tami je sveudilj. Tko ljubi svoga brata, stalno je u svjetlu, i u njemu nema sablazni. Ali tko mrzi svoga brata, u tami je; on živi u tami i ne zna kamo ide, jer mu je tama zaslijepila oči. ... Jer ovo je poruka koju smo čuli od početka: ljubimo jedan drugoga! ... Mi znamo da smo prešli iz smrti u život, jer ljubimo braću. Tko ne ljubi, ostaje u smrti. Tko god mrzi svoga brata, ubojica je; a znate da nijedan ubojica nema u sebi trajnoga, vječnoga života. Po tomu smo spoznali ljubav što je on za nas dao svoj život. Tako i mi moramo dati svoj život za svoju braću.”

Najveća prijetnja Kristovoj crkvi nije protivljenje svijeta. Zlo koje vjernici njeguju u svojim srcima prijeti najvećom katastrofom i bez ikakve sumnje prijeći napredak Božjeg djela. Nema sigurnijeg načina slabljenja duhovnosti od gajenja zavisti, nepovjerenja, nalaženja pogrešaka i zloslutnosti. S druge strane, najsnažnije svjedočanstvo da je Bog poslao svojeg Sina na svijet jest postojanje sklada i jedinstva među raznolikim ljudima koji tvore Njegovu Crkvu. Davanje ovakvog svjedočanstva prednost je Kristovih sljedbenika. Oni svoj karakter moraju uskladiti s Kristovim karakterom i svoju volju s Njegovom.

“Novu vam zapovijed dajem”, rekao je Krist. “Ljubite jedan drugoga; kao što sam ja ljubio vas, ljubite i vi jedan drugoga.” (Ivan 13,34) Predivne li izjave; ali kako se rijetko primjenjuje! Nažalost, danas u Božjoj crkvi nedostaje bratske ljubavi. Mnogi koji tvrde da ljube Spasitelja, ne ljube jedan drugoga. Nevjernici promatraju vrši li vjera onih koji se nazivaju kršćanima posvećujući utjecaj na njihov život; oni brzo primjećuju nedostatke u karakteru, nedosljednost u postupcima. — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 345,346)

31. listopada 2026.

Ljubimo jedan drugoga

“Novu vam zapovijed dajem. Ljubite jedan drugoga; kao što sam ja ljubio vas, ljubite i vi jedan drugoga.” (Ivan 13,34)

“Novu vam zapovijed dajem”, rekao je Krist. “Ljubite jedan drugoga; kao što sam ja ljubio vas, ljubite i vi jedan drugoga.” (Ivan 13,34) Predivne li izjave; ali kako se rijetko primjenjuje! Nažalost, danas u Božjoj crkvi nedostaje bratske ljubavi. Mnogi koji tvrde da ljube Spasitelja, ne ljube jedan drugoga. Nevjernici promatraju vrši li vjera onih koji se nazivaju kršćanima posvećujući utjecaj na njihov život; oni brzo primjećuju nedostatke u karakteru, nedosljednost u postupcima. Neka kršćani ne omoguće neprijatelju da prstom pokazuje na njih i govori: Pogledajte kako ovi ljudi što stoje pod Kristovom zastavom mrze jedan drugoga. Svi su kršćani članovi iste obitelji, svi su djeca istog nebeskog Oca i imaju istu blaženu nadu u besmrtnost. Veze kojima su povezani trebaju biti vrlo prisne i nježne.

Božanska ljubav upućuje srcu najganutljivije pozive kad nas poziva da pokažemo onu istu sućut koju je Krist pokazivao. Samo onaj koji nesebično ljubi svojeg brata ima pravu Božju ljubav. Pravi kršćanin neće namjerno dopustiti da duša izložena opasnosti i nevolji ostane bez opomene, nezbrinuta. On se neće kloniti zabludjelih, ostavljajući ih da sve dublje tonu u nezadovoljstvo i obeshrabrenje ili da padnu na Sotoninom bojnopolju.

Oni koji nikad nisu iskusili Kristovu nježnu, privlačnu ljubav, ne mogu voditi druge k izvoru života. Njegova ljubav u srcu pokretačka je snaga koja navodi ljude da svojim razgovorom, nježnim, sažaljivim duhom i uzdizanjem života onih s kojima se druže objave Njega. Kršćanski radnici koji uspijevaju u svojim naporima moraju poznavati Krista; a da bi Ga poznavali, moraju poznavati Njegovu ljubav. Njihovu sposobnost kao radnika Nebo mjeri prema sposobnosti da ljube kao što je Krist ljubio i da rade kao što je On radio. — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 346,347)

7. studenoga 2026.

Isus nas je ljubio

“Mi ljubimo, jer je on nas ljubio prije.” (1. Ivanova 4,19)

“Ne ljubimo riječju i jezikom”, piše apostol, “nego djelom i iskreno.” Savršenstvo kršćanskog karaktera postiže se kad iz čovjekove unutrašnjosti stalno dolaze poticaji da pomogne drugima i bude im na blagoslov. Upravo ozračje ove ljubavi što okružuje dušu čini vjernika mirisom za život i omogućuje Bogu da blagoslovi njegov rad.

Vrhunska ljubav prema Bogu i nesebična ljubav jednih prema drugima — to je najbolji dar što ga naš nebeski Otac može dati. Ova ljubav nije trenutačna pobuda, već božansko načelo, trajna snaga. Ona ne može poteći iz neposvećenog srca niti je ono može proizvesti. Ona se nalazi samo u srcu u kojem vlada Isus. “Mi ljubimo, jer je on nas ljubio prije.” (1. Ivanova 4,19) U srcu obnovljenom božanskom milošću ljubav je temeljno načelo djelovanja. Ona mijenja karakter, upravlja pobudama, nadzire strasti i oplemenjuje osjećaje. Ova ljubav, njegovana u duši, sladi život i širi profinjen utjecaj na sve oko sebe.

Ivan se trudio da vjernike dovede do razumijevanja uzvišenih prednosti koje će im pripasti ako budu pokazivali duh ljubavi. Ova će spasonosna snaga, kad ispuni dušu, upravljati svim drugim pobudama i one koji je posjeduju uzdići iznad pokvarenih utjecaja svijeta. A kad ova ljubav dođe do punog izražaja i postane pokretačka snaga u životu, njihovo će pouzdanje i povjerenje u Boga i Njegovo postupanje s njima biti savršeno. Tada mogu k Njemu pristupiti s punim pouzdanjem znajući da će od Njega primiti sve što im je potrebno za sadašnje i vječno dobro. “U ovome je njegova ljubav u odnosu na nas dosegla vrhunac”, pisao je, “da smo već sad sigurni u pogledu Sudnjeg dana, jer kakav je on, takvi smo i mi u ovome svijetu. U ljubavi nema straha; naprotiv, savršena ljubav isključuje strah. ... Ovo je sinovsko pouzdanje koje imamo u nj da nas uslišava ako što molimo po njegovoj volji. A ako znamo da nas uslišava... znamo da već posjedujemo ono što smo ga molili.” — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 347,348)

14. studenoga 2026.

Priznajmo svoje grijehе

“Ako priznajemo svoje grijehе, vjеran je on i pravedan: oprostit će nam grijehе i očistiti nas od svake nepravednosti.” (1. Ivanova 1,9)

“Ali ako tko i poćini grijeh, imamo zagovornika kod Oca: Isusa Krista, pravednika. On je ųrtva pomirnica za naše grijehе; ne samo za naše nego za grijehе svega svijeta. ... Ako priznajemo svoje grijehе, vjеran je on i pravedan: oprostit će nam grijehе i očistiti nas od svake nepravednosti.” Uvjeti za dobivanje milosrđa od Boga jednostavni su i razumni. Da bi nam bilo oprošteno, Gospodin od nas ne zahtijeva da učinimo nešto bolno. Ne moramo odlaziti na duga i zamorna hodoćašća ili vršiti bolne pokore da bismo preporučili svoje duše Bogu ili okajali prijestupe. “Tko ih ispovijeda... milost nalazi” (Izreke 28,13).

U nebeskim dvorovima Krist moli za svoju Crkvu — moli za one za koje je svojom krvlju platio cijenu otkupa. Djelotvornost Njegove ųrtve ne mogu umanjiti nikakva razdoblja ni stoljećа. Niti nas ųivot ili smrt, visina ili dubina mogu odvojiti od ljubavi Boųje u Kristu Isusu; ne zato što se mi tako ćvrsto drųimo Njega, već zato što On nas drųi tako ćvrsto. Kad bi spaseње ovisilo o našim vlastitim naporima, ne bismo se mogli spasiti; ali ono ovisi o Onome koji stoji iza svih obećanja. Moųda se ćini da Ga se drųimo nedovoljno ćvrsto, ali On nas voli ljubavlju starijeg brata; dokle god ćuvamo zajednicu s Njim, nitko nas ne moųe iščupati iz Njegovih ruku.

Kako su godine prolazile i kako je rastao broj vjernika, Ivan je radio sa sve većom vjernošću i ozbiljnošću za svoju braću. Vremena su bila puna opasnosti po Crkvu. Svuda je bilo sotonskih prijevara. Sotonini su izaslanici pogrešnim tumaćenjem i klevetama nastojali pobuditi protivljenje Kristovom nauku i zbog toga su Crkvi prijetile podjele i krivovjerja. Neki koji su tvrdili da slijede Krista govorili su da ih je Njegova ljubav oslobodila poslušnosti Boųjem zakonu. S druge strane mnogi su naućavali da je potrebno vršiti ųidovske obićaје i obrede; da je jednostavno vršenje Zakona, bez vjere u Kristovu krv, dovoljno za spaseње. Neki su tvrdili da je Krist bio dobar ćovjek, ali su nijekali Njegovu boųansku narav. — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 348)

21. studenoga 2026.

Primimo potpunu plaću

“Pazite sami na se, da ne izgubite što ste zaradili, već, naprotiv, da primite potpunu plaću!” (2. Ivanova 1,8)

Ivana je ispunila tuga kad je vidio da se ove otrovne zablude uvlače u Crkvu. Vidio je opasnosti kojima je Crkva izložena pa je brzo i odlučno djelovao. Ivanove poslanice odišu duhom ljubavi. Čini se kao da ih je napisao perom umočenim u ljubav. Ali kad je došao u dodir s onima koji su kršili Božji zakon, a tvrdili su da žive bez grijeha, nije oklijevao da im ukaže na njihovu strašnu zavedenost.

Pišući jednoj pomoćnici u djelu Evandolja, ženi na dobru glas i snažnog utjecaja, rekao je: “U svijetu su se pojavili mnogi zavodnici koji ne priznaju da Isus dolazi kao utjelovljeni Mesija. Svaki takav je Zavodnik, Antikrist. Pazite sami na se, da ne izgubite što ste zaradili, već, naprotiv, da primite potpunu plaću! Tko god ide dalje i ne ostaje u Kristovoj nauci, nema Boga. Onaj koji ostaje u toj nauci, ima i Oca i Sina. Ako tko dođe k vama, a ne donosi ove nauke, nemojte ga primiti u kuću i nemojte ga pozdravljati! Tko ga pozdravlja, sudjeluje u zlim djelima njegovim.”

Mi smo ovlašteni da jednako kao ljubljeni apostol procjenjujemo one koji tvrde da nastavaju u Kristu, a žive prestupajući Božji zakon. U ove posljednje dane postoje zla slična onima koja su prijetila napredovanju prve Crkve i u ovim pitanjima trebamo pozorno slijediti nauk apostola Ivana. “Trebate imati ljubavi”, čuje se sa svih strana, posebno od onih koji ispovijedaju savršenstvo. Ali prava je ljubav previše čista da bi prekrila nepriznat grijeh. Dok s jedne strane trebamo ljubiti duše za koje je Krist umro, s druge strane ne smijemo vršiti kompromis sa zlom. Ne smijemo se ujediniti s buntovnicima i to nazivati ljubavlju. Bog u ovo vrijeme zahtijeva od svojeg naroda da zastupa pravdu isto tako nepokolebljivo kao što je to činio Ivan protiveći se zabludama koje upropašćuju duše. — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 349)

28. studenoga 2026.

Zajedništvo s Ocem i Sinom

“Što bijaše od početka,” izjavio je, “što smo čuli, što smo svojim očima vidjeli, što smo promatrali i što su naše ruke opipale o Riječi života... što smo vidjeli i čuli, to navješćujemo i vama, da i vi imate s nama zajedništvo. A naše je zajedništvo s Ocem i Sinom njegovim Isusom Kristom.” (1. Ivanova 1,1-3)

Apostol naučava da smo, premda trebamo pokazivati kršćansku ljubaznost, ovlašteni da otvoreno postupimo prema grijehu i grešnicima; to se ne protivi pravoj ljubavi. “Tko god počinja grijeh, krši zakon; grijeh je kršenje zakona. A znate da se on pojavio da uzme grijehe, i znate da grijeha u njemu nema. Tko god ostaje u njemu, ne ostaje u grijehu; tko god ostaje u grijehu, njega nije vidio ni upoznao.”

Kao Kristov svjedok, Ivan nije ulazio u rasprave, u zamorne prepirke. Govorio je ono što je znao, što je vidio i čuo. Bio je tijesno povezan s Kristom, slušao Njegov nauk, bio očevidac Njegovih silnih čuda. Malo je njih moglo vidjeti ljepotu Kristova karaktera kao što ju je Ivan vidio. Za njega je nestalo tame; osvijetljavalo ga je istinito svjetlo. Njegovo svjedočanstvo o Spasiteljevom životu i smrti bilo je jasno i snažno. Govorio je iz srca prepunog ljubavi prema Spasitelju i nije bilo sile koja bi zaustavila njegove riječi.

“Što bijaše od početka,” izjavio je, “što smo čuli, što smo svojim očima vidjeli, što smo promatrali i što su naše ruke opipale o Riječi života... što smo vidjeli i čuli, to navješćujemo i vama, da i vi imate s nama zajedništvo. A naše je zajedništvo s Ocem i Sinom njegovim Isusom Kristom.”

Tako svaki vjernik temeljem vlastitog iskustva može potvrditi “da je Bog istinit” (Ivan 3,33). On može svjedočiti o onome što je vidio i čuo i osjetiti Kristovu silu. — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 349,350)

5. prosinca 2026.

Učenik Ivan

“Tko tvrdi da ostaje u njemu, taj mora tako živjeti kako je on živio.” (1. Ivanova 2,6)

U životu učenika Ivana vidimo primjer pravog posvećenja. U godinama prisnog druženja s Kristom Spasitelj mu je često upućivao opomene i upozorenja, a on je te ukore primao. Kako mu se otkrivao karakter božanskog Sina, Ivan je vidio vlastite nedostatke i ta ga je spoznaja učinila poniznim. Dan za danom, kao suprotnost svojem nasilnom duhu promatrao je Isusovu nježnost i podnošenje, i slušao Njegove pouke o poniznosti i strpljivosti. Njegovo je srce dan za danom privlačio Krist sve dok u ljubavi prema svojem Učitelju nije iz vida izgubio sebe. Moć i nježnost, veličanstvenost i krotkost, snaga i strpljivost koju je svakog dana vidio u životu Božjeg Sina, ispunili su njegovu dušu divljenjem. Svoju uvredljivu, često hlepnu čud pokorio je preobražavajućoj Kristovoj snazi i božanska je ljubav preobrazila njegov karakter.

U oštroj suprotnosti posvećenju koje se ostvarilo u Ivanovu životu, stoji iskustvo njegovog sudruga učenika Jude. Kao i on, Juda je tvrdio da je Kristov učenik, ali je imao samo vanjski oblik pobožnosti. Juda nije bio neosjetljiv na ljepotu Kristovog karaktera, i dok je slušao Spasiteljeve riječi često bi ga svladalo osvjedočenje, ali nije htio poniziti srce i priznati svoje grijehе. Odupiranjem božanskom utjecaju sramotio je Učitelja kojeg je, tvrdio je, volio. Ivan se ozbiljno borio protiv svojih nedostataka, a Juda je potiskivao svoju savjest i popuštao kušnjama tako da su se u njemu sve više utvrđivale zle navike. Život prema istinama koje je Krist poučavao bio je u sukobu s njegovim željama i namjerama, i on jednostavno nije mogao natjerati sebe da se odrekne svojih zamisli kako bi primio mudrost s Neba. Umjesto da hodi u svjetlu, odlučio je hoditi u tami. Njegovao je zle želje, pohlepu, osvetoljubive osjećaje, mračne i turobne misli, dok Sotona nije njime potpuno zavladao. — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 351,352)

12. prosinca 2026.

Čišćenje od grijeha

“Tko god je položio ovu nadu u njega, čisti se od grijeha kao što je on čist.” (1. Ivanova 3,3)

Ivan i Juda prikazuju one koji tvrde da slijede Krista. Oba su učenika imala iste prilike da proučavaju i slijede božanski Uzor. Obojica su bila tijesno povezana s Isusom i imala prednost da slušaju Njegov nauk. Svaki od njih imao je ozbiljne nedostatke u karakteru i svaki je imao pristup božanskoj milosti koja preobražava karakter. No dok je jedan u poniznosti učio od Isusa, drugi je pokazao da nije tvorac riječi, već samo slušatelj. Jedan je, svakodnevno umirujući sebi i nadvladavajući grijeh, bio posvećen istinom, dok je drugi, odbijajući preobražavajuću snagu milosti i popuštajući sebičnim željama, pao u Sotonino ropstvo.

Preobrazba karaktera koja se vidi u Ivanovu životu uvijek je posljedica zajedništva s Kristom. U karakteru pojedinca mogu postojati značajni nedostaci, ali kad postane pravi Kristov učenik, sila božanske milosti vrši preobraženje i posvećenje. ...

Ivan je bio učitelj svetosti i u svojim je pismima Crkvi iznio nepogrešiva pravila za ponašanje kršćana. “Tko god je položio ovu nadu u njega,” pisao je, “čisti se od grijeha kao što je on čist. ... Tko tvrdi da ostaje u njemu, taj mora tako živjeti kako je on živio.” (1. Ivanova 3,3; 2,6) Ivan je naučavao da kršćanin mora uvijek biti čistog srca i života. Nikad se ne smije zadovoljiti samo praznom ispovijedi. Kao što je Bog svet u svojem okruženju, tako i pali čovjek, vjerom u Krista, treba biti svet u svojem.

“Ovo je, naime, volja Božja”, pisao je apostol Pavao, “vaše posvećenje.” (1. Solunjanima 4,3) Posvećenje Crkve Božji je cilj u Njegovom cjelokupnom postupanju s pripadnicima svojeg naroda. On ih je izabrao od vječnosti da bi mogli biti sveti. On je dao svojeg Sina da umre za njih da bi se mogli posvetiti poslušnošću istini, oslobođeni svake sebičnosti. Od njih zahtijeva osobni rad, osobnu predaju. Oni koji tvrde da vjeruju u Boga, poštuju Ga samo ako su usklađeni s Njegovom slikom i pod nadzorom Njegovog Duha. Tada mogu kao svjedoci za Spasitelja objaviti što je božanska milost učinila za njih. — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 352)

19. prosinca 2026.

Ostanimo u ljubavi

“Bog je ljubav: tko ostaje u ljubavi, ostaje u Bogu i Bog u njemu.” (1. Ivanova 4,16)

Pravo posvećenje dolazi od djelovanja načela ljubavi. “Bog je ljubav: tko ostaje u ljubavi, ostaje u Bogu i Bog u njemu.” (1. Ivanova 4,16) Život onoga u čijem srcu nastava Krist otkrit će praktičnu pobožnost. Njegov će se karakter očistiti, uzdignuti, oplemeniti i proslaviti. Čist nauk stopit će se s djelima pravednosti, a nebeska načela pomiješati sa svetim postupcima.

Oni koji žele dobiti blagoslov posvećenja moraju prvo naučiti što znači samopožrtvovnost. Kristov križ je središnji stup o kojem ovisi “obilato, sve obilatije breme vječne slave”. “Ako, dakle, tko hoće ići za mnom,” kaže Krist, “neka se odreće samog sebe, neka uzme svoj križ i neka me slijedi!” (2. Korinćanima 4,17 — DF; Matej 16,24) Upravo mojimiris naše ljubavi prema bližnjima očituje našu ljubav prema Bogu. Strpljenje u službi donosi odmor duši. Dobrobit Izraela promiče se poniznim, marljivim i vjernim radom. Bog podupire i jača one koji su voljni slijediti Kristov put.

Posvećenje nije djelo trenutka, sata ili dana, već cijelog života. Ono se ne postiže izazivanjem uzbuđenja, već je posljedica stalnog umiranja grijehu i neprekidnog življenja za Krista. Slabašnim, povremenim naporima ne može se ispraviti zlo niti provesti preobrazba karaktera. Mi ćemo postići cilj samo dugotrajnim, ustrajnim trudom, bolnom stegom i ostrim sukobom. Danas ne znamo kako će snažan biti naš sljedeći sukob. Dokle god Sotona vlada, morat ćemo pokoravati sebe i nadvladavati grijeha što nas pritiskuju; dokle god traje život, neće biti mjesta da stanemo, točke koju možemo dostići i reći: dostigao sam savršenstvo. Savršenstvo je posljedica doživotne poslušnosti.

Nitko od apostola i proroka nikad nije tvrdio da je bez grijeha. Ljudi koji su živjeli u najvećoj Božjoj blizini, ljudi koji bi prije žrtvovali život nego svjesno učinili zlo, ljudi koje je Bog počastio svojim svjetlom i snagom, priznali su grešnost svoje naravi. Nisu se uzdali u tijelo, nisu se pozivali na svoju pravednost, već su se u potpunosti pouzdali u Kristovu pravednost. — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 352,353)

26. prosinca 2026.

Ponosimo se križem

“A ja sam daleko od toga da se ičim ponosim, osim križem Gospodina našega Isusa Krista, po kome je meni razapet svijet i ja svijetu!” (Galaćanima 6,14)

Tako će biti sa svima koji promatraju Krista. Što budemo bliže prilazili Isusu i jasnije zamjećivali čistoću Njegova karaktera, to ćemo jasnije vidjeti strahovitu grešnost grijeha i manje osjećati da se imamo čime ponositi. Naša će duša stalno težiti za Bogom i ozbiljno, skrušeno priznavati grijeh i poniziti srce pred Njim. Sa svakim novim korakom našega kršćanskog života produbljivat će se naše pokajanje. Znat ćemo da je naša dostatnost samo u Kristu i zato ćemo s apostolom priznati: “Ja, naime, znam da nikakvo dobro ne stanuje u meni, to jest u mom tijelu.” “A ja sam daleko od toga da se ičim ponosim, osim križem Gospodina našega Isusa Krista, po kome je meni razapet svijet i ja svijetu!” (Rimljanima 7,18; Galaćanima 6,14)

Neka anđeli zapisničari napišu povijest o svetim borbama i sukobima Božjeg naroda; neka zapišu njegove molitve i suze; ali ne dopustimo da se Bog sramoti izjavom s ljudskih usana: “Ja sam bez grijeha; ja sam svet.” Posvećene usne neće nikad izgovoriti tako drske riječi.

Apostol Pavao je bio uznesen do trećeg neba i vidio je i čuo neizrecive stvari koje čovjeku nije dopušteno izreći, a ipak je skromno rekao: “Ne kažem da sam to već postigao ili da sam već postao savršen. Naprotiv, ja i dalje kušam kako bih to dohvatio.” (Filipljanima 3,12) Neka nebeski anđeli zapišu Pavlove pobjede u vođenju dobre borbe vjere. Neka se Nebo raduje njegovom upornom koraćanju prema Nebu i tome kako on, imajući pred očima nagradu, sve drugo smatra otpadom. Anđeli se raduju dok govore o njegovim pobjedama, ali Pavao se ne hvali svojim dostignućima. Pavlovo stajalište treba zauzeti svaki Kristov sljedbenik dok krči put u borbama za besmrtni vijenac. — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 353,354)

Bog nas je pozvao i ovlastio da u našim svakodnevnim druženjima s ljudima promičemo Njegovu ljubav i širimo Radosnu vijest o spasenju od grijeha i vječnom životu.

Prema svojem obećanju, Isus dolazi poraziti zlo; On će obnoviti Zemlju i uspostaviti svoje kraljevstvo u kojem će spašeni živjeti zauvijek.

Prenesimo spoznaju o tome svakome do koga nam je stalo — poznatim i nepoznatim ljudima, pomažući se dostupnim knjigama, časopisima, traktatima, cd-ima i dvd-ima, internetskim izvorima, proučavanjem Biblije s pojedincima ili u malim skupinama.

Pozivajmo ljude na biblijska predavanja, evangelizacije, tribine, koncerte, na uključivanje u Dopisnu biblijsku i Dopisnu zdravstvenu školu, na humanitarne akcije te na zdrav, osmišljen i ispunjen život.

www.adventisti.hr
www.znaci-vremena.com